

אשפה

ראשי > אב זקן

אב זקן

מגזין יאיר שטרן ז' אדר ב' התשפ"ד

אני צועק ואומר לכולם: 'אין שום ייאוש בעולם!' כמו שהקב"ה עשה לי נס, כך הוא יכול לעשות נס לכל אחד ואחד כל העולם היהודי התרגש מהבשורה המיוחדת. בגיל 88, לאחר עשרות שנות ציפייה, חבק הגאון הגדול רבי צבי קושלבסקי, ראש ישיבת 'היכל התורה', בן ראשון | זכינו להתקבל למעונו לשיחה מיוחדת ומרגשת, שבה פורס ראש הישיבה את שלבי הנס והוא קובע: "מה שבאופן אישי סייע לי לעמוד בכל התקופה הקשה הזו – הייתה המחשבה שהקב"ה בוודאי רוצה שאצליח, ובוודאי רוצה שתהיה לי ישועה" | כך נזכה לישועות: שיחה נדירה ומרגשת

הייפלא מהשם דבר! האב המאושר, הגר"צ קושלבסקי. בחדר לימודו השבוע

ידעתי בבירור שתהיה לי ישועה.

ההרגשה בחדר – בלתי ניתנת לתיאור במילים. לפנינו יושב ראש הישיבה, האב הטרי, שחוזה נס נדיר ברמה עולמית. המחשבות נישאות לפרשת וירא, למלאך שבישר לאברהם ושרה על לידת בנם יצחק, לנס הגדול, ולרוב שחוק ושמחה שהיו בעולם בזמן לידת יצחק, כדברי חז"ל.

וגם כאן, הרבה שחוק ושמחה ומחשבות של 'היינו כחולמים'. ובתוך כל ההמון המתרגש הזה יושב ראש ישיבה אחד, שמח עד אין קץ – אבל לא מופתע כלל ועיקר.

"ידעתי בצורה ודאית, מעל לכל ספק, שהקב"ה ייתן לי בן", משמיע בפנינו ראש הישיבה את עוצם-אמונתו. "זו הייתה עבודה של שישים שנה. האמנתי שהוא כל יכול וברצונו ייתן לי; כל השנים התפללתי לקב"ה שברחמיו הרבים ייתן לי אות וסימן, והתפילה שלי התקבלה".

כעת השמחה במעונו של ראש הישיבה והאב הטרי מרקיעה שחקים, וסוחפת אחריה את כלל התלמידים, שמרגישים כולם בניו של ראש הישיבה. ללגיון הבנים הרוחניים נוסף כעת בן ביולוגי, ותפילותיו של האב הטרי נישאות, מבקשות שהבן יאיר את העולם בתורתו.

כל העולם כולו דיבר על הנס הזה, שאירע לגאון רבי צבי קושלבסקי שליט"א, ראש ישיבת 'היכל התורה' בשכונת הר נוף שבירושלים. בגיל 88, לאורך ימים ושנים טובות, זכה ראש הישיבה לחבוק את בנו בכורו, והסיפור חצה יבשות והתפרסם בכל הארץ והעולם היהודי. להבדיל, גם בקהילייה הבינלאומית השמועה עשתה כנפיים, והתברר שמדובר במקרה שכמעט שאין לו אח ורע.

הבניין כולו, ברחוב קצנבלוגן בהר-נוף, לובש ארשת חגיגית. תלמידיו הקרובים של ראש הישיבה מספרים שמאז מוצאי השבת, שבו הפציעה לעולם נשמתו של הילד שנולד לאבא שגילו קרוב ל-88, לאורך ימים ושנים טובות – היה ראש הישיבה ער שעות ארוכות, ולמעט שעה קלה למנוחה, המשיך בסדר חייו השזור כחוט השני בסדרי הישיבה, כמדי יום ביומו.

ולמרות ההתרגשות העזה, ועל אף הטלפונים שזורמים לכאן מכל העולם, כאשר התלמידים מתקשרים שוב ושוב כדי לברך את ראש הישיבה על הנס הגדול – ראש הישיבה ניאות להעניק מזמנו העמוס דקות יקרות מפז לשיחה מיוחדת עם 'משפחה' במעונו הפרטי שבתוך מתחם הישיבה. מטרת השיחה ברורה: להודות על הנס, לקדש שם שמיים ולחזק יהודים שמתמודדים עם תלאות, קשיים ובעיקר עם שנות ציפייה רבות.

ורבי צבי קושלבסקי, האב המאושר, ניצב כאן ומכריז: 'אין שום ייאוש בעולם כלל!'

לעולם לא להתייאש

זו שיחה מכוננת, שמילותיה מרקיעות שחקים. שיחה שעוד תדובר רבות בשנים. ממבט ראשון קשה לעמוד על עומקם של דברים, הנוגעים לתשתית אבן הפינה שעליה מושתתת היהדות. דווקא בדור רדוד כל כך, המילים הנשגבות הללו מקבלות ממד עצום. אחרי ששמענו אותן, יכולנו להתקרב להבנה מדוע דווקא ראש הישיבה זכה למה שלא זכה כמעט איש מעולם. כל יהודי בעולם ששמע על הנס שאירע לראש הישיבה שואל את עצמו: איך ממשיכים להחזיק באמונה אחרי כל כך הרבה שנים של ציפייה?

"אין ייאוש בעולם כלל. ייאוש זו מילה אסורה. תכף נאמר בפורים 'להודיע שכל קוויך לא יבושו לא יכלמו לנצח כל החוסים בך'. זו תמצית האמונה של היהדות".

אבל איך מגיעים לתחושה הזו? איך ממשיכים לקוות ולא להתייאש?

"אם מאמינים שהקב"ה לא מביא לאדם שום ניסיון שהוא אינו יכול לעמוד בו – זה נותן כוח להחזיק באמונה ולא להרים ידיים. מה שבאופן אישי סייע לי לעמוד בכל התקופה הקשה הזו – היתה המחשבה שהקב"ה בוודאי רוצה שאצליח, ובוודאי רוצה שתהיה לי ישועה".

לא פעם אנשים שמצפים לישועה זמן רב ולא נענים, מרגישים שאולי זה הזמן להרפות – מתוך כניעה לרצון השם. מתי הזמן להמשיך ולהפציר, ומתי להשלים עם המציאות?

"אין דבר כזה להפסיק להתפלל", פוסק ראש הישיבה בנחרצות. "אדם לא צריך להגיע למצב שהוא מתייאש ומשלים עם המצב. תמיד צריכים להתפלל, לא בזכותי, אלא מתוך הכרה ברחמי הקדוש ברוך הוא ובאהבתו אותנו. יהודי צריך לעמוד מול הקב"ה ולומר: 'ריבונו של עולם, אני יודע שאין עוד מלבדך שום כוח בעולם. אני יודע שאתה הטוב האמיתי ובעל הרחמים האמיתי. אם זה כך, בוודאי ללא ספק תעניק לי את הישועה'".

"ואם מאמינים בכך באמת", מסכם האב הטרי, "הישועה תגיע!"

סיפורו של חלום שמימי

להפוך לאבא בגיל 88 זה אפשרי, אם יש אמונה וביטחון. ראש הישיבה והרן המלד, השבוע

הרגעים הבאים בשיחה היו נוראי הוד. התחושה הייתה שאנחנו עדים כאן למילים נשגבות, שלא קשורות בכלל לדור ולתקופה. אפילו תלמידיו המקורבים של הרב נתקפו אדם והלם לשמע הדברים. ההרגשה הכללית הייתה שאנחנו יושבים בארבע אמותיו של יהודי אשר השגותיו בקודש רחוקות ת"ק פרסה מההשגות החומריות שלנו. ראש הישיבה חוכך בדעתו האם לומר את הדברים הבאים ולבסוף מחליט לחיוב:

"היה לי גילוי שמימי. אבי זצ"ל התגלה אליי בחלום ובישר לי שהאר"י הקדוש יתגלה אליי בקרוב בחלום ויבטיח לי ישועה גדולה. וככהנה לחלום הזה, אבא הפציר בי להאמין למה שיאמר האר"י הקדוש. וזה אכן מה שקרה. שמעתי את הבשורה הטובה משניהם. אומנם כל אחד חולם חלומות, וחלום יכול להגיע חלילה גם מהצד השני, מהיפוך הקדושה, אבל אני ידעתי שהחלום הזה אמיתי. חלומות אמיתיים לא מגיעים סתם, כשהם מגיעים אחרי עמל התורה – זוכים שהקב"ה מגלה לנו את רצונו. וגם על זה צריך להתפלל: שהקב"ה יזכה אותנו להבין מה הוא רוצה מאיתנו. אבל העיקר הוא עמל התורה, המאירה את העיניים ומאפשרת מבט אחר על כל התמודדות בחיים. התורה נותנת לנו את האפשרות לקבל את הכוח לעמוד בכל מה שקורה לנו".

איך יכול כל אדם שקורא את הדברים להפיק לעצמו תועלת בחייו הפרטיים מסיפורו של ראש הישיבה? "להאמין, לא להפסיק להאמין. ולזכור בכל רגע מה הקב"ה רוצה ממנו", אומר ראש הישיבה. ובבת אחת עובר הגאון הרב קושלבסקי מן הפרט אל הכלל: "מה הקב"ה רוצה מאיתנו עכשיו? כלנו יודעים את התשובה. הקב"ה רוצה שתהיה גאולה שלמה, שנביא את המשיח. הרי הקב"ה יכול לעשות הכל ברגע אחד והוא יכול לגאול אותנו מייד. אבל הוא רוצה שאנחנו נעשה את זה, בעזרת היכולות המוגבלות שלנו.

"איך אנחנו מביאים את הגאולה, איך אנחנו ממשיכים ישועות לכלל ישראל ולכל אחד ואחד? התשובה פשוטה מאוד: הכל תלוי בכוונה. זה יקרה אם נעבוד אם הקב"ה לא כדי לקבל שכר בעולם הזה ובעולם הבא ואפילו לא כדי לזכות למקום גבוה בגן עדן, אלא לשם מטרה אחת: לעשות נחת רוח לקב"ה, לשמח אותו. 'ישמח השם במעשיו'. לא סתם לומר את זה ולא סתם להכיר בעובדה הזו – אלא להפנים אותה עמוק לתוך הלב, פשוט לחיות את זה. וזה המסר העיקרי מכל מה שקרה איתנו השבוע. כי כאשר המטרה היא לשם שמיים, יש ישועות".

הכוח לשנות מציאות

הגאון רבי צבי קושלבסקי שליט"א נולד לפני כמעט 88 שנה, לאביו הגאון רבי אליהו זצ"ל, שהיה רבה של העיר באר שבע. הוא נולד בארץ, אבל עוד כשהיה צעיר לימים היגרה משפחתו לארצות הברית, בעקבות משרת רבנות שהוצעה לאביו.

ראש הישיבה למד בישיבת ראדין שבארה"ב ולאחר מכן בישיבת גייטסהד שבאנגליה. כשהוריו שבו ארצה, הוא המשיך ללמוד בישיבת חברון. קשר מיוחד היה לו עם מרן הרב מבריסק זצוק"ל, ממנו קנה

חכמה ויראה. כשהגיע לפרקו נשא את רעייתו, הרבנית שרה לאה ע"ה, בתו של הגאון רבי אריה זאב גורביץ זצוק"ל, ראש ישיבת גייטסהד.

לפני כיוכל שנים הקים הגאון רבי צבי קושלבסקי את ישיבת 'היכל התורה' בשכונת גאולה שבירושלים. לאחר מכן נדדה הישיבה לשכונת גבעת שאול, ובשנים האחרונות עברה למשכנה החדש בשכונת הר נוף. במהלך השנים גידל ראש הישיבה אלפי תלמידים, חלק גדול מהם יוצאי חו"ל המכהנים כיום כרבנים וכראשי ישיבות בכל העולם היהודי. את תורתו העלה על הכתב בספריו 'תורת צבי' על מרבית מסכתות הש"ס, נוסף על ספריו העמוקים על התורה בעברית ובאנגלית. לפני כתשע שנים התאלמן ראש הישיבה מאשת נעוריו. שנה מאוחר יותר נשא לאישה את רעייתו, הרבנית רחל שתחי'. מסדר הקידושין בחתונה היה פוסק הדור מרן הגאון הגדול רבי משה שטרנבוך שליט"א, שבירך את החתן והכלה שיזכו לזרע של קיימא. כך בירך אותם, לא פחות.

"כתלמידים, אנו יודעים עד כמה רצה ראש הישיבה ילד", מספר לנו המשגיח של 'היכל התורה', הגה"צ רבי יהושע פרנקנהויז שליט"א. "לא לעצמו, אלא לקדש שם שמייים. לאורך השנים הוא לא השאיר אבן אחת בלתי הפוכה. הוא עשה כל השתדלות אפשרית. הוא הלך לכל כך הרבה צדיקים שיברכו אותו, התפלל כל כך הרבה תפילות, ועשה כל כך הרבה סגולות – כדי לזכות בילד.

ונפלאותיו לבני אדם. תלמידי ואברכי 'היכל התורה' חוקדים עם ראש הישיבה שהפך לאבא

"אנשים רבים בשלב מסוים משלימים עם המציאות ומוותרים. אין ספק שראש הישיבה, שבנה מורשת של דורות של תלמידים, היה יכול להסתפק באמירת 'תלמידיי הם ילדיי'. ובוודאי שהוא רואה גם בתלמידיו סוג של ילדים, אבל לצד זאת – הוא התעקש על פשוטם של דברים, לזכות לבן משלו. ככל שזה נעשה קשה יותר והדברים נראו עגומים יותר, כך ראש הישיבה התעקש יותר והתקרב להשם.

"בשנים האחרונות, בכל פעם שהיינו מגיעים לראש הישיבה, בכל פעם שביקשנו ברכה, הוא היה פונה אלינו ומבקש ברכה לזרע של קיימא, והיה עונה 'אמן' בהתלהבות רבה. במקום שבו אחרים היו לוקחים צעד אחורה, ראש הישיבה רק נעשה נחוש יותר.

"היום אנחנו זוכים לראות את הנס הגלוי, לראות מה קורה כשאדם נחוש לבנות, ואף פעם לא מוותר. "לאורך כל השנים המשיך ראש הישיבה להיות בקשר רציף עם הגר"מ שטרנבוך שליט"א. והגר"מ שטרנבוך העניק לאורך כל השנים האחרונות ברכות, עידוד וחיזוק לצד ייעוץ. מייד אחרי שהלידה הסתיימה וראש הישיבה יצא ממחלקת היולדות – הוא הגיע לישיבה, שם התקבל בשירה ובריקודים סוחפים. הבחורים הקיפו אותו בהתרגשות, רקדו ופיזזו בשמחה עצומה, כשראש הישיבה מצטרף אליהם ורוקד איתם. אחר כך הוא המשיך היישר למעונו של הרב"ד, ששמח איתו ובירך את ראש הישיבה ואת הרך הנולד. לאחר מכן הם הסתגרו לשיחה בארבע עיניים.

"זו שמחה מיוחדת מכיוון שמדובר בנס אמיתי, ממש מחוץ לגדר הטבע: אפילו אברהם אבינו זכה לבנו הראשון, ישמעאל, בגיל צעיר יותר מראש הישיבה. ראש הישיבה אמר שוב ושוב שכל יהודי צריך ללמוד

מכך לקח לא להתיימש גם כשהמצב עגום וקשה.
"זה לא יאמן, אבל ראש הישיבה, למרות גדלותו העצומה, ביקש מהגר"מ שטרנבוך ברכה שהתינוק יהיה תלמיד חכם, ונענה שזה תלוי בהשקעה של האבא".

כל הסגולות שבעולם

ראש הישיבה מדבר על תפילה, אבל המשגיח הגאון רבי יהושע פרנקנהויז שליט"א מוסיף ומציין שהרב קושלבסקי נקט גם בסגולות נוספות כדי לזכות לזרע קודש. כך למשל הוא הקפיד למסור מדי יום שיעור לקבוצת בחורים בספרו של הצדיק מרעננה זצוק"ל, הגאון הצדיק רבי יצחק הוברמן, דבר שהתפרסם בשנים האחרונות כפועל ישועות.

בשנים האחרונות הוא נהג להתפלל על ציונה של הכובסת שנמצא בהר המנוחות בירושלים. ראש הישיבה היה מגיע להתפלל שם עם קבוצה של אנשים חשוכי בנים, והתפלל גם על זוגות רבים נוספים שלא זכו לילדים, מטעם ארגון 'בוני עולם'.

"המעניין הוא שגם לאחר שכבר נושע הרב ממשיך להתפלל על כל אותם אנשים חשוכי ילדים", מדגיש הרב פרנקנהויז. "הוא לא מסתפק רק בישועה הפרטית שלו, אלא ממשיך לשאת את כאבם של כל הנמצאים בצרה ולהתפלל עליהם".

תלמידיו של הרב מספרים על השנים הרבות שבהן הרב היה חשוך ילדים אבל למרות הכל הוא השתתף בשמחות של אלפי תלמידיו – חתונות, בריתות, פדיון הבן, מתוך שמחה שלמה, למרות שהוא בעצמו לא זכה כמעט לשום שמחה.

הרהבנו עוז לשאול את ראש הישיבה המאושר:

איך מגיעים לרמה כזו של השתתפות בשמחת הזולת, למרות ששנים רבות החסר היה מעיק וצורב? הרבה מאוד אנשים קשי יום מרגישים קושי עצום בנקודה הזו...

ראש הישיבה לא מבין בכלל מה הבעיה. "אני לא רואה בכך שום קושי. אם מישהו זכה – אני שמח איתו, מה משנה המצב האישי שלי? הרי זו הנקודה שעליה דיברנו בתחילת הדברים. כל הרצון לזכות בילדים – הוא לא בשביל ההנאה שלנו אלא למען כבוד שמיים. ואם כן, מה נפקא מינא ממי יוצא כבוד שמיים, ממני או ממישהו אחר?"

ומה יעשה אדם שקשה לו להגיע להכרה הזו? "שיתפלל על כך."

"אני חושב", מוסיף ראש הישיבה, "שאחרי הנס הגדול שקרה לנו, העבודה כבר הרבה יותר קלה לכל מי שמתמודד. כבר אין צורך לחצוב בסלע כדי להאמין שגם כיום הקב"ה יכול לעשות ניסים מחוץ לגדר הטבע, אני הייתי צריך לעבוד שישים שנה כדי להתפלל בלי להתיימש ולהאמין בלי לראות באופק ישועה, ובלי שהיה אפילו תקדים היסטורי או סטטיסטיקה לדבר כזה.

עכשיו, כאשר הנס קרה כבר, ולמרות הגיל המבוגר נולד לי בן – העבודה של הציבור היא הרבה יותר קלה. כי כמו שאני זכיתי – כל אחד יכול לזכות. כי אם המטרה היא כבוד שמיים, הכל אפשרי, ואין שאלות".
זמננו תם. דקותיו של ראש הישיבה מדודות, ויש גם את השמחה המתקרבת שאליה צריך להיערך. אבל למרות הכל הוא מעניק לנו ולקוראי 'משפחה' את ברכתו:

'בכל נפשך ובכל מאודך'. ראש הישיבה קורא קריאת שמע עם התינוק במחלקת הוילדות

"אתם עושים עבודה חשובה של כבוד שמיים. יהי רצון שתזכו לקרב את עם ישראל לתורה ולתשובה, ואם יהיו מספיק אנשים שיעשו את העבודה הזו לא יהיו יותר בעיות והגאולה השלמה תגיע. הרי המשיח נמצא כאן וברגע קטן הוא ייכנס. רק שנזכר ובמהרה בימינו".

'כמו הנס עם יצחק אבינו'

כאמור, השמחה הגדולה השרויה במעונו של הגאון רבי צבי קושלבסקי משותפת לכלל הישיבה, כאשר תלמידיו הקרובים מנסים ללקט שביבי אור מתורתו של רבם, כדי לשפוך מעט אור על הנס שהתרחש. "ליצחק אבינו ולרבקה אימנו לא היו ילדים שנים רבות", מסביר משגיח הישיבה הגה"צ רבי יהושע פרנקנהויז. "הם השתוקקו לילדים כדי להעמיד את כלל ישראל. התפילות שלהם לא היו תפילות רגילות, אלא 'הרבה והפציר בתפילה', התפילה הייתה נלהבת ואינטנסיבית. חז"ל אומרים: 'אמר ר' יצחק למה עשה הקב"ה את אבותינו עקרים? כי הקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים'. "הספרים גם מדגישים, שבעיתות צרה – חשוב להתפלל ללא הפסקה, לא לוותר עד שניוושע. עם זאת, ישנה נקודה עמוקה נוספת: חנה הייתה חשוכת ילדים שנים רבות. היא הרבתה להתפלל לד' עד שלבסוף התברכה בבן – שמואל. היא עלתה למשכן שילה והתחייבה שברגע שימלאו לשמואל שנתיים ימים היא תקדיש אותו כולו לד' ותביא אותו אל המשכן, שם ילמד תורה אצל עלי, הכהן הגדול. כשהגיע הזמן ומלאו לשמואל שנתיים, הביאה חנה את בנה היקר – שנולד אחר שנים רבות של תפילה – למשכן, והוא הוקדש לעבודת השם.

"למרבה הצער הדברים לא התקדמו כמתוכנן. שמואל החל ללמוד תורה מעלי הכהן הגדול, אך יום אחד עלי נשאל שאלה, ושמואל הצעיר, לאחר שהצטיין כל כך בלימודו, ידע את התשובה וכפי שחז"ל אומרים – היה מורה הלכה בפני רבו. העונש על כך הוא מוות – גם אם התשובה נכונה. עלי חשב ששמואל בן השלוש חייב מיתה. "כששמעה חנה על גזרת המיתה שנתחייב בנה היקר – אותו הקדישה לעבודת המקדש, הילד שאלו השתוקקה, שעליו התפללה ובכתה כל כך הרבה שנים – נשבר ליבה. היא התחננה בפני הכהן הגדול שירחם עליה. היא חיכתה כל כך הרבה שנים שיהיו לה ילדים, וכעת הפצירה שבנה לא ימות. "עלי הכהן הקשיב לה ורצה לעזור, אך ידיו היו כבולות – שמואל היה חייב מיתה. לכן הוא חשב על אחר, הוא הבטיח לחנה ילד נוסף, שיהיה גדול אף יותר משמואל. אבל חנה סירבה, היא התעקשה שיחוס על חייו של שמואל, והכריזה 'אל הנער הזה התפללתי', כלומר, בשביל הילד הזה התפללתי. "הרב פינקוס הציג פעם שאלה עצומה: הרי חנה פעלה לשם שמיים; כל רצונה העמוק להוליד ילד, לא היה להנאתה; הסיבה שלא רצתה ששמואל ימות לא הייתה עבור עצמה. הכל היה למען עבודת השם. אימהות רבות מתקשות לשלוח את בניהן המתבגרים ללמוד, גם אם הם חוזרים לביקור כמה פעמים בשנה. וחנה הייתה מוכנה לשלוח את שמואל בגיל שנתיים למשכן השם, ללא הגבלת זמן. היא ילדה את הילד הזה אך ורק

לעבודת ד'. הגמרא בברכות מספרת שתחינתה לד' לילד נבעה מצער השכינה, ולא למען עצמה. אם כן, מדוע התעקשה ששמואל יישאר בחיים, כאשר עלי הבטיח לה ילד אחר שיהיה צדיק גדול – עוד יותר משמואל?

"התשובה היא שחנה אמרה לעלי: 'גם אם תעניק לי בן שהוא הרבה יותר גדול מהבן הנוכחי שלי, יש בילד הזה משהו מיוחד שאף ילד אחר, בלי קשר לגדולתו, לא יכול להחליף. ילד זה נולד מתוך שנים רבות של תפילה לד'. הילד הזה פרץ דרך של אינספור דמעות. ילד זה הוא 'אויסגעבעטענער קינד' (ילד שהתחננו

ברכה מהגר "מ שטרנבוך. בשיחה ההיסטורית ל'משפחה' השבוע

עליו). אפילו ילד ברמה גבוהה יותר לא יכול להחליף אותו.
"שמואל היה ילד שבא לעולם ספוג בתפילות של אימו. כשעלי אמר: 'יהיה לך ילד גדול עוד יותר', היא ענתה: 'אל הנער הזה התפללתי'. זה העניק לו חביבות מיוחדת, זה הפך אותו לחסר תחליף.

"הקב"ה מעמיד אותנו לעתים קרובות במצבים שבהם חסר לנו משהו, כאשר אני זקוקים לישועה. זה גורם לנו להתפלל ולזעוק לד'. ודאי שהקב"ה חפץ בתפילות שלנו ובזה שנתקרב אליו, אבל הפרשה הזו של חנה ושמואל מגלה משהו נוסף.

"כשלזוג צעיר נולד ילד ראשון תוך שנה, השמחה והכרת התודה לד' היא עצומה. אבל אם זה לא קורה, ועוברות חמש שנים בלי ילדים באופק, הם שופכים את ליבם בתפילה לד' בכל יום. הם הולכים לכותל ולקברי צדיקים להתפלל. אם לבסוף, לאחר שנים רבות, הם מתברכים בילד, הילד הזה יקר הרבה יותר – זה 'ילד של תפילה'.

"אם אדם כל הזמן מתפלל לד' שייתן לו את צרכיו, כולם הופכים להיות רוחניים. מאכלו, בגדיו, ביתו וכל צרכיו הגשמיים הופכים לקדושים, מוגשים משולחנו של ד'.

"ה'משנה ברורה' מצטט את דברי הזוהר הקדוש, הקובע שאדם צריך להתפלל כל הזמן בשביל מזונו הבסיסי. למה? כי בכך הופך לחמו ל'פרוסת לחם של תפילה', הוא ספוג קדושה ומגיע ישירות מידי ד'. "לפעמים אנחנו עוברים זמנים קשים. זה מחייב אותנו להתפלל ולזעוק לד' כפי שלא זעקנו מעולם, אנחנו פשוט מתחננים על הלחם שלנו ועל הביטחון הבסיסי שלנו. זה בהחלט מקרב אותנו לד', אבל לאור כל האמור לעיל, זה דווקא עושה הרבה יותר. מכיוון שהלחם שלנו, חיינו, וביטחוננו באים אלינו על ידי זעקה אל ד', הם זוכים לדרגה מיוחדת של קדושה. מזוננו ועצם חיינו הם 'אויסגעבעטענ', הם יקרים יותר מאי פעם.

"עלינו להבין שכאשר אנו חווים קשיים, ומגיעים לזמנים מאתגרים, הם למעשה זמנים שמיועדים לתפילה ושווים הרבה יותר מהזמנים הרגילים שחוונו. 'אל הנער הזה התפללתי' – כל מה שיש לנו בימים אלה מגיע אלינו באמצעות תפילה.

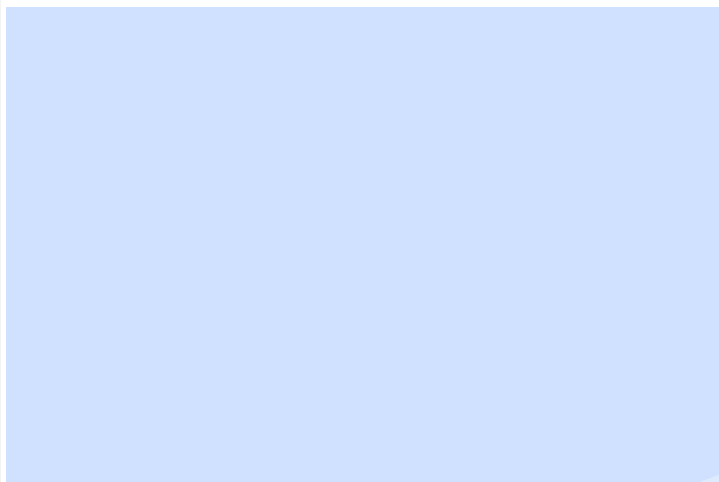
"יהי רצון שנזכה להמשך הפסוק – 'ויתן ד' לי... שאלתי', ויהי רצון שנזכה לקבל שפע אך על ידי תפילה וחיבור להשם. זה נותן לנו הערכה נוספת לשמחה האדירה שאנו חוגגים בימים אלה, עם שמחת ראש הישיבה שליט"א. הילד הזה נולד עם כנראה הכי הרבה תפילות מאשר אי פעם בהיסטוריה הקרובה. הילד הזה הוא באמת 'אויסגעבעטענער קינד', ויחד עם כל כלל ישראל אנחנו מברכים את ראש הישיבה שליט"א, שכל התפילות הרבות שהתפלל לאורך השנים הרבות ייענו לטובה, והילד יזכה לגדול בדרכי אביו, ולתת נחת להוריו ולכל כלל ישראל".

דבר האמא המאושרת

שרה פרדס

אי אפשר להשלים שיחה מרגשת כזו בלי לשמוע את דברי האמא הנרגשת, הרבנית רחל קושלבסקי

תחי'. כאשר פנינו אליה במחלקת היולדות שבה היא מתאוששת, פגשנו אמא שלאושרה אין גבול. "הודו להשם כי טוב, כי לעולם חסדו. אנחנו צריכים להודות, להתפלל ולהודות, במיוחד אחרי שזכינו לישועה גדולה כל כך, ובעיקר לקידוש השם. כל כך הרבה אחיות ורופאים שפגשו אותי אמרו שיש חיזוק עצום בבית החולים כתוצאה מהנס שקרה לנו. גם כאלו שאינם שומרי מצוות אמרו לי שרואים שעל הפנים של התינוק שלנו יש אור מיוחד. אחת האחיות הוסיפה שזה אור של קדושה. אנשים רוצים לראות את התינוק המיוחד הזה, שזכה לקדש שם שמיים מהרגע הראשון שלו בעולם, ועל הדרך זוכה גם לפינוק וליחס מיוחד. יש חיזוק בכל בית החולים, ולמעשה בכל הקהיליה הרפואית בעולם – מכיון שמבחינה סטטיסטית זה דבר חסר תקדים, דבר שטרם נראה כמותו".

נשמת כל חי. הגר"צ קושלבסקי עם תלמידיו בכותל המערבי

השיחה ביננו מתקיימת כשהאמא עדיין מאושפזת במחלקת היולדות שבמרכז הרפואי 'הדסה עין כרם', אבל גם שם היא בתפקיד. בשמונה השנים האחרונות, מאז נישאה לבעלה הגדול, היא מתפקדת כ'אם הישיבה' לכל דבר ועניין, מסייעת לבחורים בכל הדרוש, והרבה מאוד בתים בישראל הוקמו בזכותה. הרבנית ידועה גם ביכולת המוכחת שלה להשכין שלום בית, בידע העצום שלה בחינוך ילדים, ומעל הכל בדאגה המתמדת לבריאותו ולכל צרכיו של ראש הישיבה.

"מאז הלידה קיבלתי יותר ממאה שיחות טלפון, שלרובן ככולן לא יכולתי לענות", היא משתפת. "הרבה מאוד אנשים בכל העולם שמעו על הנס המיוחד הזה והתרגשו ממנו. אין בהיסטוריה עוד מישהו שהמתין לילדים שנים רבות כל כך וזכה, ברוך השם. זו תקווה ואור להרבה מאוד אנשים".

איך זוכים לנס כזה, אולי מעל הטבע? "אבל אני יכולה להעיד שלא היה רגע ואפילו שנייה בכל התקופה הזו של ייאוש או חוסר תקווה. ראש הישיבה היה חוזר שוב ושוב על כך שהקב"ה יכול להביא ישועה, ואין עוד מלבדו שום כוח בעולם. זה היה ברור לו במאה אחוז שהישועה תגיע וישועת השם כהרף עין. ברוך השם, זכינו לראות את זה עין בעין. "ראש הישיבה אף פעם לא הפסיק להתפלל ולבקש מהשם שייתן לו זרע של קיימא, יחד עם ההשתדלות הטבעית המתבקשת כמובן. הוא האמין שהקב"ה יכול לעשות איתו נס מחוץ לדרך הטבע והכל תלוי בתפילה. המעניין הוא, שבעוד בדרך כלל אנשים שמגיעים לגיל מסוים והתפילה שלהם לא מתקבלת הם מתפללים באותה רמה במקרה הטוב, או בכוונה פחותה יותר – במקרה המצוי יותר, ראש הישיבה דווקא הוסיף בתפילתו, בכמות ובאיכות. למרות שהגיע לגיל 88 הוא התפלל כמו בחור צעיר, עם הרבה יותר כוונה ורוממות".

הרבנית מוסיפה ומספרת כי מלבד החיזוק בתפילה, ראש הישיבה הוסיף גם הנהגות מיוחדות לחיזוק בברכות. "הוא הקפיד מאוד לקיים מה שכתוב ב'משנה ברורה' שצריך לכוון ב'שוויתי השם לנגדי תמיד' כאשר מברכים כל ברכה, מלבד ההקפדה שלו לומר את המילים בכוונת הלב, מילה במילה. היו לו כרטיסים מיוחדים בכתב סת"ם לפי סדר הברכות, וככל שהוא התקדם בגיל הוא הוסיף כוונה גם בתחום הזה.

"אבל יחד עם הציפיה רבת השנים ראש הישיבה היה ידוע בשמחת החיים שלו", ממשיכה הרבנית.

"מעולם לא היה עצוב או מדוכדך. הגדלות העצומה שלו באה לידי ביטוי במיוחד בשמחות כמו חתונה, ברית או פדיון. בין אם אבי הבן היה משהו מבני המשפחה או מהתלמידים, הוא שמח איתו מכל הלב, כאילו הוא בעצמו היה בעל השמחה. אף אחד לא יכול היה לדעת שראש הישיבה שרוקד בכזו שמחה עם החתן או מברך בכזו לבביות את הברכות בברית הוא חשוך ילדים בעצמו. זה דבר שאין לו כמעט אח ורע".

מה עזר לך להמשיך להתפלל בכל השנים האחרונות?

"הדבר הכי חשוב לי בעולם היה לקדש שם שמיים ולסייע לאחרים בעידוד ותקווה. ידעתי שזה יקרה אם אזכה להיפקד בילד. זו הייתה כל המטרה שלי וכל שאיפת חיי. הרי העולם הזה הוא לא חשוב באמת, אנחנו לא חיים בשביל עצמנו. העולם וגם הילדים זו התפאורה מסביב לנקודת החיים שלנו – חיים למען כבוד שמיים, שיתקדש שמו של הקב"ה בעולם. לכן, גם כשאנחנו רוצים ילדים זה לא מתוך רצון אנוכי וחשיבה על עצמנו אלא לשם אותה מטרה. לכן, לא משנה כמה התפללתי. לא הייתה לי בעיה להמשיך לקוות, לייחל ולהתפלל, מתוך אמונה שלמה שתפילה למען מטרה כזו תמיד תתקבל.

"זוהי דרכו של ראש הישיבה: הוא רצה בן כדי שיתקדש שמו של הקב"ה על ידו, כדי שיזכה לקיים את מצוות ברית מילה. מבחינתו, גם עכשיו, אחרי שזכינו במתנה הגדולה הזו, זו לא שמחה על עצם הבן אלא על זה שהוא זוכה לעבוד את השם, לקדש את השם ולחזק יהודים. זה מה שהוא אמר כל הזמן: 'אני רוצה לתת לכלל ישראל חיזוק גדול, חיזוק אמיתי, לקדש את שמו של הקב"ה דרך הישועה'."

איך ראש הישיבה הגיב כשראה את התינוק לראשונה?

"הוא אמר 'נשמת כל חי' בשמחה ובהתרגשות עצומה, ושוב חזר על הזכות להיות שליח לקדש את שמו של מלך מלכי המלכים. וכמובן, ראש הישיבה הדגיש ואמר שאחרי שראינו את הישועה צריך להמשיך ולהתפלל, ובעיקר להודות על הנס בכל יום ובכל רגע, תוך כדי המשך החיזוק של כלל ישראל'."

אשכנז

השמחה